

ГЛАВА 1

Карл избърса потта от челото си и присви очи под горещото следобедно слънце. Денят беше изключително подходящ за бейзбол и неговият отбор отново беше спечелил. Мръсните петна по униформата му и раната на ръката бяха доказателство за борбата, чрез която беше успял да извоюва победата на отбора си – самоотвержено плъзване към базата, спечелило му половин дузина поздравителни потупвания по гърба от съотборниците. Но в този съвършен ден само едно нещо не беше идеално – бащата на Карл го нямаше. Ех, само да можеше да дойде да го види как се плъзна към базата!

- Хей, Карл! – извика приятелят му Боб. – Къде е баща ти днес?

- Не успя да дойде - отвърна Карл. – Трябва да работи.

- Жалко! – Боб свали шапката си и помахаше с нея. – Хайде, чао!

Той хукна към пейките за зрителите, където го очакваше неговият баща.

Карл гледаше как бащата на Боб се усмихна и го потупа по гърба. Обърна се на другата страна. Неговият татко рядко успяваше да присъства на бейзболните мачове, затова не се изненада, че и този път не е тук. Изненада го разочарованието, което изпита. Колко празни му се

сториха окуражителните викове на тълпата, без гласът на баща му да е сред тях.

Не е голяма работа. Няма нужда да е тук. Освен това вече би трябвало да съм свикнал, помисли той, сърдит на самия себе си. Два – три пъти удари с юмрука си бейзболната ръкавица и се опита да се съсредоточи върху факта, че той и съотборниците му бяха спечелили и беше време да се отпразнува победата.

Карл знаеше, че баща му очаква от него да владее чувствата си и да се държи сериозно.

- Нашето семейство е по-различно, Карл. Не можем да позволим на другите хора да знаят какво става с нас, особено с мен. Ако разберат, мога да отида в затвора за дълго време. Или по-лошо... Добре разбираш това, нали, сине?

- Да, татко, знам - отговаряше Карл.

Той винаги бе знаел, че баща му няма друг избор, когато ставаше въпрос за отсъствието от бейзболните мачове или от други семейни събития. Нищо не можеше да се пречка в неговата работа – дори и семейството. Освен това знаеше, че той ще му се реваншира при първа възможност.

Повечето от татковците на приятелите на Карл работеха в заводи или в офиси из града, но неговият имаше различна работа – работа, за която Карл и семейството му знаеха, че не трябва да говорят. Това беше тайна, която цялото семейство беше свикнало да пази много добре. Макар да казваха на всички, че баща му работи в местната болница и извършва дърводелски услуги, тези неща бяха само прикритие на истинския му занаят - той

работеше за мощната и опасна система на организираната престъпност, известна и всяваща страх в Ню Йорк и извън него – ИТАЛИАНСКАТА МАФИЯ.

Бащата на Карл спестяваше на майка му, на брат му Анхел и на самия Карл подробности за ангажиментите си с мафията. Така беше по-безопасно. Освен това беше възприел стриктния кодекс на мълчанието и трябваше внимателно да подбира думите си. Колкото по-малко казваше, толкова по-добре.

Въпреки че не разбираше всички детайли, Карл знаеше, че каквото и да прави неговият баща за мафията, му плащаха много пари. Всеки външен човек би ги сметнал за съвсем нормално пуерториканско семейство от средната класа – точно, както баща му искаше да изглежда. Засега семейството на Карл живееше в предградието „Бронкс” – баща му смяташе, че е най-добре никой да не подозира откъде извират това изобилие от пари.

- Нашият дом в предградието е само временен. Някой ден ще се преместим в по-хубава, по-голяма къща, някъде в престижен квартал - обещаваеше таткото на Карл. – Просто потърпете, докато настъпи подходящият момент.

Карл трудно можеше да чака. Външно той приличаше на другите момчета от предградието на неговата възраст - вглъбени в себе си поради многото преживявания. Но понякога, докато изминаваше поредицата от улици между дома и училището, провирайки се сред трафика и пешеходците, той оставяше ума си да блуждае и да си представя какво ли би било да живее на място с чист въздух и много простор. *Май че все пак вътрешно съм*

си провинциалист, мислеше Карл.

Въпреки че баща му беше избрал домът им да бъде скромнен и да не предизвиква подозрения, образованието на момчетата беше съвсем друга история. Беше ги записал в училището „Св. Йероним“ – най-елитното и скъпото в района. Момчетата разполагаха и с всичко останало, от което се нуждаеха или желаеха: нови електронни игри, скъпи дрехи и обувки, срещи с приятелите през уикенда... Нямаше значение колко струва нещо – ако Карл го искаше, щеше да го получи.

Веднъж, когато Карл беше с баща си в колата, забеляза кафяв хартиен плик под седалката. Издърпа го и погледна какво има в него. И от това, което видя, устата му пресъхна. В плика се намираха стотици 1000-доларови банкноти. (Понастоящем банкнотата с най-голям номинал в САЩ е 100-доларовата. До 1969 г. са съществували и други, които са изтеглени от обращение, бел. ред.)

- Татко! Това истинско ли е? Откъде се появи? – попита Карл.

Бащата бързо издърпа плика от ръцете му и го натъпка обратно в тайника на колата.

- Синко, това трябва да си остане между нас! Да, парите са истински, но не мога да ти кажа откъде са се появили или защо ги имам. Трябва да мога да ти се доверя. Някой ден, ако правиш това, което ти казвам, ще ти обясня.

Карл не зададе повече въпроси, но знаеше, че пликът с парите някак си е свързан с мафията. Каквото и да правеше баща му за мафията, явно печелеше много пари и момчето беше впечатлено. Надяваше се някой ден да

спечели доверието на баща си, за да може той да сподели със сина си своите тайни.

Но парите и участието на баща му в работите на мафията си имаха цена и Карл беше наясно какво означава това. Въпреки че семейството рядко говореше на тази тема, Карл знаеше, че лелите и чичовците му не искаха да имат почти нищо общо с тяхната фамилия заради връзките на баща му с мафията. След като се премести-ха от Пуерто Рико в Съединените щати, всички негови братя и сестри си бяха намерили легална работа и сега живееха скромно в обикновени квартали. Те определено не одобряваха незаконната му дейност. Веднъж Карл даже дочу лелите и чичовците си да говорят за баща му и за онова, което те наричаха „неговите кървави пари“.

„Кървави пари, помисли си Карл. Чудя се, какво ли имат предвид под „кървави пари!“

В резултат на обтегнатите взаимоотношения Карл и семейството му невинаги се чувстваха в свои води, когато бяха на рождени дни на братовчедите си, на празници или на летни барбекюта. А що се касае до по-далечните им роднини, семейството на Карл се чувстваше по-скоро като изхвърлено зад борда. Понякога самият той се притесняваше и ядосваше, че се чувства толкова изолиран, а друг път се натъжаваше. Но в повечето време животът му беше такъв, какъвто той си искаше да бъде.

Независимо от разочарованието, което изпита в деня след бейзболния мач, когато другите семейства вече